

pevnost

edice

Martina
Šrámková

Doba
krkavců

Martina Šrámková

DOBA KRKAVCŮ

09
ZEM

Martina Šrámková

**DOBA
KRKAVCŮ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

*Věnováno kocouru Jonášovi, který už líná na jiných psacích
stolech v kočičím nebi.*

Copyright © Martina Šrámková, 2009

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-006-4

KAPESNÍK PRO PRINCEZNU

„Co umíš?“ zeptala se baba.

Dívka se rozhlédla po světnici. Odhadovala, jaká odpověď by jí vysloužila pár nocí na seně a mísu hrachu k večeři. Obyčejná venkovská kuchyně s ohništěm v rohu a cibulí zavěšenou pod podvalem. Jen půl tuctu zaprášených knih na polici, netopýr nocující v temném koutku, a vrbové větvičky zastrkané za veřeje v přesně řazených rozestupech svědčily o skutečné práci stařeny.

„Coby. Pomocť teleti na svět, když se mu nechce samotnému. Zažehnat horkou nemoc. Přizpívat dešť a odehnat duchy. Někdy... a některé!“

„Ukaž ruce!“ poručila baba. Dívka vysunula zpod umolousané pláštěnky bílé paže. Až příliš bílé pro začouzenou světnici.

„Kdepak jsi brala hodiny, děvenko?“ zeptala se baba. „Vsadím se, že mezi kněžkami, v klášteře. Nóbl zacházení a prachové peřiny u mě čekat nemůžeš. A na Kodex zapomeň! Tady se dělá, o co si kdo řekne!“

Dívka sáhla na zem pro svůj tlumok. „Nezabím,“ řekla a otočila se ke dveřím. Už ne, pomyslela si.

Baba se rozesmála: „Na co ty bys hned nemyslela! To možná hradní čarodějky, ty s tím mají zkušenosti. Hřejou si zadky v hedvábí a pomáhají netrpělivým dědicům zbavit se papírků a naopak.“

Změřila si dívku pozorným pohledem. Promnula v hrubých prstech okraj batistového rukávu, který vyklouzl zpod pláštěnky.

„Ty o tom víš asi víc než já, děvenko,“ řekla náhle měkce. Rázně vstala. „Škapulír lásky pro pacholka, aby mu děvečka ve stodole podržela. Lektvar pro krávu, aby líp dojila, a druhý pro sousedovu, aby nedojila vůbec. Mastičku proti početí a zařikadlo na potenci... Nic většího nečekej, má milá. A lůžko na hambalkách, plný talíř třikrát denně a z každého dináru dva groše. Víc nabídnout nemůžu.“

Dívka vydechla úlevou a klesla na lavičku u ohniště. Sejmula plášť z pytloviny. Vysoké ohrnovačky z jelenice, sametová vesta a kožené kalhoty. A dlouhý úzký meč se stříbrným ostřím za okovaným páskem. Takový se na tržišti nesežene, ocenila baba jedním pohledem nečekanou pomocnici.

„Šurko,“ zavolala do dvora, „dones vaječinu. A chleba víc. Ode dneška jsme ke stolu tři.“

* * *

„Ani nevím, jak ti říkají...“

„Kdo?“ vyřekla dívka posledním kouskem chleba prázdný talíř.

„Kdo... Jak ti mám říkat já?“

„Jméno jako jméno! Říkej mi třeba Kolčava.“

Třetí u stolu, sotva odrostlé děvče, si prohlíželo novou strážnici s otevřenou pusou. Hustý vodopád nečesaných rusých pačesů jí dopadal až na prsa v tenké halence. Na mocná prsa, která dráždivě protiřechila kulatému dětskému obličejíku. Nad pihovatým pršákem modrá kukadla. A nízké čelo zkrabacené usilovným přemýšlením o nové stolovnici.

Slabomyslná, došlo Kolčavě při prvním pohledu. Sáhla do tlumoku. „Chtěla bys kapesníček? Vidíš, má korunku. Nosila ho princezna...“

„Princezna...“ pomazlila se Šura se vzácným slovem na jazyku. „Ty znáš princeznu? A prince taky?“

„Prince taky,“ přikývla Kolčava. Bohužel, dodala v duchu.

Bláznivá roztáhla tvář do blaženého úsměvu. „Budeš vyprávět? Já pohádky moc ráda. Povídej, prosím!“

„Až večer,“ odmítla Kolčava. Do té doby si musím nějakou vymyslet. Pravda je příliš banální. Banální a škaredá, děťátko, pomyslela si trpce.

„Huš, Šuro, nech Kolčavku vydýchnout. Jestlipak má koza co pít, no?“ vyhnala baba děvče od stolu.

Nalila sobě i Kolčavce po poháru samohonky. „Od tří let mám Šuru na krku. Mámu jí zadávili vlci a kdo byl táta, to nevěděl nikdo. Možná ani matka ne,“ ušklíbala se. „Dítě se toulalo po vsi, ale od každého prahu je hnali svinským krokem. Dokonce i psy na ně někdo poštal.“

„Na dítě? Moc milá vesnice, pohostinná...“ zvedla překvapeně obočí Kolčava.

Baba si ji změřila zpytavým pohledem. „Nesoudila bych je tak přísně. Povídalo se leccos o divé Škábě, Šuríně matce. I to, že za úplňku létá nahá na koštěti na zapovězená místa. Bůhví, s kým si tam spratka uhnala, říkalo se. Divíš se, že se

vesničané bojí takového dítěte? Otcem může být bůhvíjaká stvůra, šlo po vesnici jedním hlasem.“

„A co? Narostly snad Šuře rohy a kopyta? Dáví ti v noci slepice v kurníku?“

„Ovšemže ne. Hloupá a pomalá ano, ale taky hodná a pracovitá. Život se s ní nikdy mazlit nebude, ale ona si bude dál houpat na kolenou panenky z březových polínek. Naštěstí. Každému, co jeho jest,“ ukončila baba rozhovor.

* * *

O týden později, chvíli po soumraku, dostala baba návštěvu. Fojt Martyn, starý muž v ovčí vestě, rozpačitě přešlapoval na prahu.

„Můžu dál, Holeno?“

„Ale ale, to jsou k nám hosti!“ zvolala baba. „No, nestůj tam jak osel, co se bojí vlízt sedlákovi do ječmene. Vyhodila jsem tě snad někdy? I v dobách, kdy jsi chodíval každou druhou noc a odcházel až před svítáním?“

„Něco jsem přinesl,“ postavil rozpačitě fojt na stůl oplete-nou láhev. „Vyndej poháry.“

„Medovinu... Jako před lety,“ pousmála se baba. „Tak ven s tím, fojte. Co tě sem přivádí? Za starou Holenu se jen tak bez příčiny nechodí. To ty přece víš nejlíp. Když jsi chtěl fojtství, musela jsem z cesty. Pětadvacet let jsi na mé dveře nezaklepal. Copak potřebuješ dneska? Mazání pro ženu na horkou nemoc?“

„Ale ne... Já nepřišel kvůli sobě. Tak, na kus řeči. Kdepak máš tu novou?“ rozhlédl se po světnici.

„Aha,“ dovtípila se baba. „Tak odtud vítr fouká. Vesnici se nelíbí, že by se hned za humny usadila další vědma! Anebo se už donesly zvěsti až k paní Kerstině?“

Fojt unaveně klesl na lavici. „Zatím ne. Ale rádím ti, dávej si pozor. Víš, co si baronka myslí o takových, jako jsi ty! A nejen ona, promiň, Holenko. Celá vesnice...“

Baba se vztyčila: „Já vím moc dobře, co si myslí celá vesnice, fojte. A taky vím, za kým přijdou, když žena nemůže slehnout, když nemluvně dusí mora, když ovce střečkují... To chodí v noci, pokradmu. Ale když před pěti lety na jaře měsíc nezapršelo, přišla celá vesnice, dokonce za bílého dne, a ‚Holeno, pomoz‘. To jsem jim byla dobrá, těm tvým počestným vesničánům, fojte! A teď je jim trnem v oku Kolčavka, ještě ji ani neviděli!“

Fojt pokrčil rameny. Holena ho nepustila ke slovu: „A paní Kerstin! Před třemi lety pozvala ke dvoru alchymistu až z Novigradu, moc nóbl pán. A baron potom do měsíce zdechl. Dodneška jde jeden hlas o podivných bolácích po celém jeho těle. A teď by jí snad vadila venkovská bylinkářka a její pomocnice? Ať se jde vycpat!“ vybuchla.

Fojt Martyn povzdechl: „Neříkáš mi nic nového. A co naděláme? I ta nejměkčí zeď je ještě pořád moc tvrdá pro zabejčenou palici, říkávala moje babka. Ani ty, ani já tenhle svět nepředěláme. Přišel jsem tě jenom varovat. Má ta mladá koncesi? Domovské právo v Grunwaldu? A jestli ne, odkud se tu vzala? Vyříd' jí, že jsem se na ni ptal... Ať s tím naloží, jak umí.“

O dvě noci později přišel fojt znovu, i s dvěma chlapy za zády.

„Vstávej, Holeno! A připrav něco na rány!“

Baba vyběhla z chalupy, Kolčava v patách za ní.

Chlapi složili na zem zkrvavené tělo.

Kolčava babu odstrčila a ohledala rány – zakrvácené rusé pačesy. Šura!

Rána ve vlasech. Krvácí hodně, ale nebezpečná není. Nadvakrát zlomená ruka, kost trčí z rány. To už je horší. A hluboké modřiny kolem krku. Někdo ji téměř uškrtil... Blůza roztržená až k pasu. Sukně schází úplně. A zakrvácená stehna.

„Kdo to byl?“ uhodila Holena na fojta. Ten ale jen nešťastně zavrtěl hlavou. Potom se obrátil na staršího z obou chlapů. „No řekni, Kobylo, kdes ji našel?“

Kobyla neochotně udělal krok směrem k babě. Ruce vykroužily mimoděk ochranné znamení. „V rokli za potokem. Vracel jsem se od *Tří černých volů* a málem jsem o ni zakop! Tohle leželo na pět loktů od ní,“ sáhl do tlumoku pro roztrženou sukni.

„Prasata,“ odplivla Kolčava. Ale hned se dala do práce. Přitiskla ruce na Šurino čelo. Okamžitě pod prsty ucítila pulzovat bolest. Hluběji strach. Ještě pod ním ponížení.

„Tiše, tiše...“ zabroukala a přitiskla obě dlaně na dívčiny spánky. Bolest jí proudila skrz dlaně až do žaludku. „Psst...“ zajizvovala dotykem rány a zcelovala přeraženou kost.

„Dýchej a neboj se,“ přesvědčovala šeptem Šurino tělo, i když ji už opouštěly síly.

Dívka zasténala. „Konečně!“ vydechla Kolčava a vyčerpaná se složila na zem hned vedle Šury.

Holena povzdechla a hodila přes obě houni. Do rána nezamhouří oka. Bude přemýšlet o chlapovi, který Šurce takhle ublížil. Jen až se ráno dozví, který to byl...

Nedozvěděla. Jestli Šura mluvila do té doby jako čtyřleté dítě, teď přestala úplně. Také panenky z březových polínek už zůstaly ležet ladem vedle dveří, dokud je baba nepřiložila postupně všechny na ohniště.

* * *

O týden později. Temná noc těsně nad ránem. Babu vzбудil dupot na dvoře a hrubé hlasy lancknechtů.

Vyběhla před dveře. Kolčava hned za ní.

„Tady je ta ďáblova nevěsta!“ rozkřikl se kaprál a ukázal na dívku. „Svázat! A jmelí pod řemeny, nebo vás uhrane po cestě! Je to čarodějnice!“

„Kousla vás běsná fena? Co nás strašíte vprostřed noci?“ zakřičela Holena.

„Pysku, Jogare!“ zavelel kaprál. Dva knechti složili před kaprála zakrvácený balík.

Kaprál smýknul Holenou na kolena, zatímco další chlapi svazovali Kolčavě ruce za záda. „Podívej se, k čemu vede brát do stavení takové... Fuj!“ uplivil si směrem ke Kolčavě.

Baba se pokusila vstát, ale kaprál ji surově přimáčkl do bláta. „No tak se podívej, rozbal ten uzel!“ poručil.

Holena rozvázala balík. Podívala se na obsah a opět plachtu přehodila: „Vlci. No a? Není to poprvé ani naposled!“

„Ne, babo!“ vycenil zuby kaprál. „Viděl jsem pár lidí roz-sápaných vlky. Takovouhle paseku by nesvedli. A když ne vlci, tak kdo nám zbývá? Jenom ta tvoje mladá ježibaba, vědma bůhví odkud. Nikdo ji tady nikdy neviděl. A sotva je tu čtrnáct dní, stane se mord, jaký nepamatují ani dědci. Náhoda, co?“

„A s tou tvou idiotkou si prý taky někdo pohrál,“ zařičel jeden z knechtů. „Prej po mužským způsobu, ale co můžeš čekat od takové... Bohové vědí, jestli týhle zábavě nedává přednost.“

„Jsou i takový dámičky,“ zachechtal se další a přišlápl Kolčavě vlasy do bláta. „Tak co, mladá? Na chlapy, na ženský, anebo podobojí?“

„Zešileli jste všichni?“ zasípala Holena. „Kde máte důka-
zy? Celou noc spala na hanbalkách!“

„Ať to zkusí říct naší paní. Ale ať si pospíší, mistr málo-
dobrý už staví hranici!“ zasmál se kaprál.

„Zbláznil ses? Bez soudu?“

„Soud? Baronka je bez sebe vzteky! Víš ty vůbec, kdo to
byl?“ nakopl špičkou boty krvavý balík. „Její nový podkoní.
Přivezla si ho až z Ostreimu.“

„Přes den měl na starosti stáje, v noci ložnici,“ zachechtal
se jeden z vojáků.

Kaprál ho poslal mezi slepičince jediným kopancem.
Pak spokojeně pokývl. „Zhruba tak to bylo.“

* * *

Trůnní sál hradu se podobal stáji, ve které schovávali plí-
seň na zdech za špinavé praporce. Sama baronka Kerstin
z Grunwaldu nejvíc ze všeho přimínala hroudu žluklého
másla nacpanou do brokátu.

Pokynula tlustým malíčkem s diamantovým prstenem
a stráž smýkla Kolčavou do prachu před její křeslo.

„Tak se mi ukaž, holubičko. Taková křepelka, a takhle
zlobí,“ protahovala baronka mazlivě. „Nikdo ti asi neřekl, že
potulné čarodějky nevítám. A to s ubohým Sebastianem, to
nebylo vůbec hezké,“ blýskl jí v prasečích očkách vztek.

„Já jsem mu neublížila,“ opakovala Kolčava unaveně to,
co před tím hodinu křičela na stráž před kobkou. Zbytečně,
jak dobře věděla

„Tss... Smůla, děvenko. Postěžuj si v pekle, kam zítra
poputuješ,“ dala jí za pravdu baronka.

Kolčava zapátrala očima kolem trůnu. Několik nezbytných
společnic v šatech o dva řády obnošenějších než baronka.

Kudrnatý münstrel s vychytralou tvářičkou, o jehož rameno se Kerstin z Grunwaldu majetnický opírala. Nahradil asi zavražděného podkoního, dovtipila se Kolčava, a při pohledu na baronku ho srdečně politovala.

A ještě jeden mladý muž se ledabyle opíral o trůn. Oblečení bylo právě o jeden stupeň ledabylejší, výraz v obličeji uštěpačnější a červený šátek svazující dlouhé tmavé vlasy vyzývavější, aby Kolčavě došlo: syn, synovec, anebo možná mladší bratr baronky. Každopádně někdo, kdo si tu může ledacos dovolit.

Zapátrala v jeho pohledu po jiskřičce soucitu. Kdyby jeho dokázala přesvědčit...

Marně. Prohlížel si ji jako motýla na špendlíku. Se zájmem, ale bez účasti.

Pro baronku výslech skončil. Mávla tlustou rukou na stráž a zabořila prsty do münstrelovy kšticce. Mladík s červeným šátkem kolem čela věnoval Kolčavě poslední zběžný pohled a přesunul zájem na karafu s vínem.

* * *

Tolikrát se v cele pokoušela uvolnit provazy, až si rozdrá-sala zápěstí do krve. Zbytečně. Pouta nepovolila. Magii bránilo jmelí, kterým byl vycpaný každý kout temné díry.

Po půlnoci se rezignovaně svalila na vlhkou slámu. Takhle hloupě umřít! Vévoda Gojar ze Zelené Hory se možná podíví, kam jsem se zatoulala, až budu chybět na Beltainu... A princezničce z Rowiru jsem slíbila poslat po čápovi lektvar proti početí... Ech co, stejně je už pravděpodobně v tom. Právě se chlubí po celém hradě břichem až pod nos! Královnou Melisu z toho bere čert, zatímco král vymetá v podhradí se zeřákem putyky...

Kolčava nechala zatoulat své myšlenky do minulosti. S jakým gustem dala dvoru vale... Ještě dnes se jí zvedal žaludek z královských delikates: z dopisů napuštěných jedem. Z kurtizán, krmených měsíce otráveným marcipánem – ony přežily, jejich pečlivě vyhlédnutý amant ne. Z hodokvasu na usmířenou, po kterém ráno odnášeli sloužící zkrvavělé balíky do jámy s nehašeným vápnem.

Nebylo jí to po chuti. Prachové peřiny a přízeň krále ano. A král uznáním nešetřil – takové utrejchy jako ona neuměl namíchat nikdo.

Stejně vzala roha. Smradlavé lepenice se zdály zpočátku rajskou oázou. Než pochopila, že i domkáři si umějí pro rachitickou ovci podřezávat krky, stejně jako králové pro toleranční smlouvu.

Ať tak či tak, zítra si svou dezerci vyjím. Až do dna, i s nášupem, pousmála se křivě.

Nad ránem zarachotily těžké dveře. Kolčava se s trhnutím vztyčila, co jí pouta dovolovala. Takový krásný sen. Škoda.

„Ticho,“ poručil někdo polohlasem. Dívka rozlepila oči. To nebyl zupácký vojenský povel. A příchozí nepatřil mezi strážce.

„Tiše!“ zopakoval mladík s červeným šátkem kolem čela a jedním pohybem přeřízl Kolčavě pouta. „Zdrháme!“ zavelel hlasem zvyklým poroučet.

Dívka se zbytečně nevyptávala. Před dveřmi cely klopýtla o ztuhlé tělo. Vojákoví trčela ze zad rukojeť dýky.

Rozběhla se za červeným šátkem. Když doběhli k východu z podzemních kasemat, mladík gestem dívku zarazil a sám proklouzl kovanými dveřmi.

Vzápětí byl zpět. „Na hovno! Máti posílila hlídky. To na tvou počest, holubičko.“

Kolčava unaveně opřela čelo o chladný kámen. „I tak ti děkuju. Za pokus. Jdi, vrať se do hradu.“

Muž chytil dívku za loket. „A co ty?“

Dívka se smutně pousmála. „Radši mečem než na hranici. Zapal mi svíčku, až...“

„Ale houby. Pojď se mnou!“

„Kam?“

„Pod svícem bývá největší tma! Neříká se to tak?“ zachechtal se Červený šátek.

* * *

Dubová postel a příkrývka sešitá z rysích kožešin. Tři meče na zdi vedle krbu a hned pod nimi psací pultík vykládaný ebenem a slonovinou. Podle oblýskané desky a několika čerstvých skvrn od inkoustu skutečně na psaní, a ne jen pro ozdobu, s překvapením zaznamenala Kolčava. Na polici čtyři tlusté knihy v kožených vazbách a záramovaná rytina tak necudného obsahu, že dívka mimoděk sklopila zrak.

„Moje království,“ řekl Červený šátek. „Neboj se, matinka už dávno pochopila, že do mého pokoje je lépe nechodit. Nerada by o mně ztratila poslední iluze,“ rozmáchlým gestem nalil víno do dvou pohárů.

Kolčava se bez pobízení zhluboka napila. „Proč se o mě staráš?“ prohlédla si svého zachránce.

„Tak. Občas mě těší provést matince nějakou tu schválnost. Zvlášť když tím zároveň napomůžu spravedlnosti,“ dodal ironicky.

„Spravedlnosti? Ty si tedy nemyslíš, že jsem podkoního rozsápala já? Tak proč ses mě nezastal včera, před baronkou?“

„Včera,“ protáhl Červený šátek líně, „jsem si to ještě myslel. A i když byl Sebastien pěkný parchant, takový konec jsem mu přece jen nepřál.“

„A dneska si to už nemyslíš... Smím se zeptat proč?“

Červený šátek se pohodlně rozvalil na posteli. „Protože, Kolčavěno, na dnešek v noci přišel úplně stejně o krk Jacek, matčin münstrel. A to jsi ty, pokud vím, počítala zrovna pavoukům nohy do osmi u nás v arestu.“

Kolčava na mladíka pohlédla. „Baronka to ví?“

„Jistěže. Všechny komorné už stačily vyhledat odlehlé kouty a dvorní dámy se uchýlily do svých komnat s migrénou. Matinka je bez sebe vzteky.“

„Přesto nechápu tuhle komedii. Proč ty pobité strážce, proč tajný útěk do tvé komnaty? Proč mě baronka prostě nepustí?“

Červený šátek zvedl překvapeně obočí, aby vzápětí propukl v hurónský smích. „Myslíš i s omluvou za vytrpěná příkoří? Má ty svatá prostoto!“

Přítáhl dívku za bradu na dva prsty k sobě. „Baronka by maximálně nechala přinést smolovatější polena, aby hranice líp hořela. Nemůže přece veřejně říct ‚Promiň, spletla jsem se‘. A potom, víš, moje matinka se většinu času hrozitánsky nudí. Popravy jsou jednou z mála kratochvil, které ji ještě neomrzely.“

„Vaše starost,“ odušila Kolčava. „Pomůžeš mi dostat se z hradu?“

„Teď? Zbláznila ses? Matka už musí vědět o tvém útěku. Ven se nejmíň do večera nedostane ani myš.“

Kolčava pokrčila rameny. Setřásla ze zápěstí zbytek provazu a nakročila ke dveřím.

„Počkej přece,“ zarazil ji Červený šátek. „V noci to bude jednodušší. Trochu jsem domluvil sklepnici. Vylepší víno na

večerní pitku. Až budou všichni chrápat, sám tě provedu až do vesnice.“

„A do té doby?“ pohlédla na něj Kolčava zpytavě.

„Můžu tě tady nechat zamčenou. Vsadím krk na to, že do mého kutlochu matinka strkat nos nebude. A taky tady můžu zůstat s tebou,“ přitáhl si dívku k sobě. „Nejbezpečnější, ale i nejzábavnější varianta...“ projel jí prsty nešetrně vlasy.

„Mám snad platit předem? V naturáliích?“ vysmekla se Kolčava.

Červený šátek znehybněl. Pak prudce vstal a otočil se ke dveřím. „Čekej mě po setmění. Zatím si můžeš listovat v *Encyklopediu Magnum*,“ trhl bradou k poličce s knihami.

„Počkej,“ zarazila ho měkce dívka. „Chtěla jsem jen vědět, podle jakých pravidel hrajeme...“

* * *

„Probuď se. Byl jsem se podívat na matinku. Chrápe na dvě doby, a celý dvůr jí zdatně sekunduje. Je čas vyrazit,“ plácl Červený šátek Kolčavu po nahých zádech.

Dívka zašmátrala slepě po košili. A už je to tu zase, prolétlo jí mimoděk hlavou, jen se tu, Kolčavěnko, zase nezamiluj! Drzý oči a něžný ruce... Vražedná kombinace!

Zavrtěla hlavou, jako by chtěla jednou provždy setřást vzpomínky na rysí kožešinu. „Odvedeš mě před bránu?“

„Možná i dál,“ vrátil jí pohled. „Kam chceš vyrazit? Na jih do Novigradu, do Severní Marky, anebo na západ přes Jastrábí hory do Solnice?“

„Zatím stačí za vesnici, k babě.“

„Za vesnici?“ zpozorněl Červený šátek. „A proč?“ Pak ale trhl ramenem a znovu uličnický plácl dívku po zádech. „A proč vlastně ne? Pro začátek!“

* * *

Když dorazili nočním hvozdem k chalupě baby, našli ji opuštěnou. Kolčava potřásla hlavou. „Holena je v lese na bylinkách – chybí tu košík, do kterého je sbírá. I Freda – netopýra má s sebou. A Šurku zřejmě taky. Chudák děvče. Bála se sama vystrčit i ruku z postele od té doby, co...“ nedopověděla.

Červený šátek netrpělivě přešlápl: „Dělej, sbal vzpomínky do ranečku a jdem. A kdyby tu baba měla láhev samohonky, taky by nám cestou prokázala službu.“

„Díky za pomoc,“ otočila se Kolčava na mladíka, „ale já tu zůstávám.“ Zpříma na něj pohlédla.

„Bohové! V téhle díře? A proč? Myslíš, že matinka zapomene, žes jí frnkla před nosem z rožně, na kterém si tě chtěla osmažit? Chceš si tu snad počkat na její vojáky?“

„Když se to má stát...“ řekla dívka vzdorně. „Nemám ve zvyku utíkat, když na mě někdo dupne. A taky tu mám práci.“

„Práci! Jakou?“ vybuchl Červený šátek. „Zaříkávat bolavé zuby a klohnit mastičku na hemeroidy pro pár kolozubých venkovanů? Kolčavko, přede mnou si nemusíš hrát na husopasku, která náhodou odposlechla pár kejklů od baby babicí. Já přece poznám, že máš jiné školy! Stříbrný meč... A tyhle ruce,“ zachytil Kolčavinu bílou dlaň, „ty nejsou zvyklé na vidle a srp!“

„Možná,“ usmála se Kolčava. „A kdo tedy ty kolozubé venkovany, jak ty říkáš, ochrání před strigou? No ano, já jsem si stihla prohlédnout to, co zbylo z podkoního. A ty sám, copak se nebojíš, že skončíš stejně jako on a münstrel?“

„Ne! To tedy neskončím, protože zítra už budu na míle odsud. S tebou, Kolčavko! Mám dost tohohle hnojiště převlečeného za zámek, dost matinky, která si myslí, že za